



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudkyní JUDr. Markétou Lehkou, Ph.D. v právní věci **žalobkyně: M. Š.**, bytem „X“, proti **žalovanému: M i n i s t e r s t v u p r á c e a s o c i á l n í c h v ě c í**, se sídlem v Praze 2, ul. Na Poříčním právu č. p. 376/1, PSČ 120 00, v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 9. 7. 2010, č. j. 1593/SZ/2010-5, JID: 101576/2010/KUUK,

t a k t o :

- I.** Žaloba se z a m í t á .
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u zdejšího soudu dne 9. 9. 2010 prostřednictvím datové schránky, a tedy v zákonem stanovené lhůtě, ve znění doplnění ze dne 21. 9. 2010 domáhala zrušení rozhodnutí původně žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje, odbor sociálních věcí a zdravotnictví, ze dne 9. 7. 2010, č. j. 1593/SZ/2010-5, JID: 101576/2010/KUUK, jímž bylo zamítnuto její odvolání vůči rozhodnutí Městského úřadu Litvínov ze dne 23. 4. 2010, č. j. 40903/2010/LTV, jímž žalobkyni na základě její žádosti ze dne 18. 1. 2010 nebyl přiznán doplatek na bydlení ve smyslu ust. § 33 odst. 3 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, v platném znění (dále jen „zákon o pomoci v hm. nouzi“). Své rozhodnutí původní žalovaný odůvodnil tím, že žalobkyně jakožto žadatelka o dávku pomoci v hmotné nouzi neuvedla ve správním řízení, že má ve vlastnictví motorové vozidlo a že vlastní živnostenské oprávnění.

Na tomto místě soud poznamenává, že v průběhu soudního řízení vedeného s. ř. s. počínaje dnem 1. 1. 2012 podle čl. VIII. bod 10 zákona č. 366/2011 Sb. přešla

pravomoc z původního žalovaného Krajského úřadu Ústeckého kraje na Ministerstvo práce a sociálních věcí k rozhodování o dávkách státní sociální podpory a dávek pomoci v hmotné nouzi. V dalším řízení počínaje dnem 1. 1. 2012 je tak nově v projednávané věci podle ust. § 69 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez dalšího žalovaným Ministerstvo práce a sociálních věcí.

Ve stručné žalobě žalobkyně namítla, že nedošlo k porušení zákona o hm. nouzi, když k oznámení nabytí vozidla u prvoinstančního správního orgánu došlo do 8 dnů, dále když prodej vozidla není podmíněn kupní ani darovací smlouvou, dále když v době žádosti o dávky fyzicky nebyla majitelem vozidla, a proto toto vozidlo neuvedla ve svém prohlášení k žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi. Žalobkyně trvá na tom, že v daném případě se jednalo pouze o dar vozidla a nikoliv o jeho koupi, která by prokazovala zneužití dávek. Dle žalobkyně v jejím případě došlo pouze k administrativním nedostatkům a nikoliv k neprokázání prodeje vozidla. Žalobkyně je přesvědčena, že prvoinstanční správní orgán měl zjišťovat skutečný stav věci k datu podání žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi, což neučinil, přičemž žalobkyně navíc čelila diskriminaci a arogantnímu chování jeho úřednic.

V následném doplnění žaloby ze dne 21. 9. 2010 žalobkyně uvedla, že předmětnému soudnímu řízení by mělo předcházet ukončení vyšetřování a trestního soudního řízení ve věci neoprávněného přijetí dávek pomoci v hmotné nouzi, kdy šetření ohledně předmětného vozidla ještě není ukončeno. Předmětné vozidlo nebylo koupeno, neboť jí bylo darováno, navíc bylo staré 19 let, takže mělo nulovou hodnotu. Vozidlo bylo žalobkyni darováno s tím, jestli o někom neví, zda ho koupí. Dále žalobkyně uvedla, že z její strany nedošlo k zatajení vozidla a podvodnému jednání, když se jednalo pouze o administrativní nedostatek. Žalobkyně trvá na tom, že svoji oznamovací povinnost o vozidle splnila do 8 dnů, ovšem v důsledku pochybení úřednice nedošlo k zaznamenání její návštěvy na úřadu, kde se dotazovala na postup při nabytí vozidla darem, přičemž úřednice tuto skutečnost jí zapřela. Vedle toho žalobkyně vyjádřila přesvědčení, že zákon nestanovuje nutnost uzavřít darovací či kupní smlouvu o prodeji vozidla v písemné podobě a ani k tomuto převodu není nutné ověření podpisů. Žalobkyně dále zopakovala, že ze strany prvoinstančního správního orgánu byla úmyslně šikanována, diskriminována, ponižována a urážena, přičemž k její stížnosti na chování úřednic jí bylo odpovězeno, že úřednice jednají v souladu se zákonem. Prvoinstančním správním orgánem jí bylo dokonce nařízeno, aby si podala návrh plnění vyživovací povinnosti ze strany svých zletilých dětí, ačkoliv u Okresního soudu v Mostě není evidována jediná takováto žádost v případě romských občanů žijících v Litvínově. Přestože se žalobkyně stala obětí trestného činu, tak k ní bylo přistupováno s výsměchem, ponižováním a urážkami. Vedle toho žalobkyně podotkla, že řízení provedené prvoinstančním správním orgánem i odvolací řízení nebyla dostatečně provedena z hlediska dokazování. Dále žalobkyně uvedla, že taktéž nařknutí z neoznámení držení živnostenského oprávnění představuje pouhou administrativní záležitost, což dokládá potvrzení Finančního úřadu v Litvínově o tom, že za celou dobu jeho držení nepodnikala a nepodávala daňová přiznání z této činnosti.

Původní žalovaný, tedy Krajský úřad Ústeckého kraje, soudu předložil příslušný správní spis a v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl, když dle jeho přesvědčení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla vydána v souladu s právními předpisy.

V dotyčném písemném vyjádření k žalobě původní žalovaný k věci uvedl, že v rámci odvolacího řízení neshledal, že by prvoinstanční správní orgán rozhodl v rozporu se zákonem o pomoci v hm. nouzi. Trvá na tom, že žalobkyně neuvedla všechny rozhodné skutečnosti, a to, že vlastní motorové vozidlo. Doklady, kterými žalobkyně ve správním řízení argumentovala, pak byly taktéž neprůkazné, což bylo v žalobou napadeném rozhodnutí dostatečně zdůvodněno. Dále původní žalovaný vyjádřil nesouhlas s tím, že žalobkyně neporušila zákon o pomoci v hm. nouzi, když údajně ve lhůtě 8 dnů nabytí vozidla oznámila. V prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech ze dne 10. 1. 2010 je totiž kolonka u motorového vozidla označena nulou, třebaže se žalobkyně stala vlastníkem již dne 26. 3. 2008. Dle původního žalovaného je pro daný případ rozhodné faktické vlastnictví vozidla v danou dobu, přičemž je nerozhodné, zda-li se žalobkyně stala vlastníkem vozidla na základě kupní, darovací či jiné smlouvy. Stejně tak musí být prokazatelně doloženo, že vlastnictví přešlo na někoho jiného.

Původní žalovaný dále uvedl, že podle ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), platí, že odvolací správní orgán přezkoumává soulad odvoláním napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy, přičemž k vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy popř. na jeho správnost, se nepřihlíží. V daném případě přitom původní žalovaný dospěl k závěru, že prvoinstanční správní orgán nerozhodl v rozporu s právními předpisy, pokud příspěvek na živobytí nepřiznal. V rámci odvolacího řízení původní žalovaný vycházel z předloženého spisu, vyjádření prvoinstančního správního orgánu, jelikož další důkazy či návrhy doloženy nebyly nebo nebyly navrhnuty. Původní žalovaný trvá na tom, že ve věci rozhodoval v souladu s platnými právními předpisy, dostatečně své rozhodnutí zdůvodnil, a protože argumenty žalobkyně vyhodnotil jako nedůvodné, tak prvoinstanční rozhodnutí potvrdil.

V následně učiněné replice žalobkyně uvedla, že dne 18. 1. 2010 požádala u prvoinstančního správního orgánu o příspěvek na živobytí a doplatek na bydlení, přičemž v majetkovém prohlášení správně uvedla, že nevlastní motorové vozidlo. Dle žalobkyně je totiž evidence vozidla v registru vozidel pouze administrativní záležitostí a navíc sociální odbor má zkoumat skutečný stav žadatele o dávku v hmotné nouzi. Na výzvu prvoinstančního správního orgánu žalobkyně předložila prodejní smlouvu k vozidlu, které získala darem, přičemž Okresním soudem v Mostě v rámci trestního řízení bylo prokázáno, že vozidlo bylo prodáno ve lhůtě 1 měsíce od jeho nabytí. Prvoinstanční správní orgán na žalobkyni sice podal trestní oznámení z podvodu ohledně dávek v pomoci v hmotné nouzi, nicméně Okresní soud v Mostě ji rozhodnutím č. j. 1 T 109/209 – 107, zprostil viny poté, co byli předvoláni svědci a byly uznány její argumenty, že vozidlo muselo být pojištěno, jelikož pojišťovna pojistku nezruší z důvodu změn majitele či zrušení vozidla, pokud to není doloženo. Nový majitel vozidla přitom svoji ohlašovací povinnost nesplnil, předmětné vozidlo zrušil a patřičné doklady doložil až 19. 4. 2010, na základě čehož žalobkyně teprve mohla vozidlo z registru odhlásit, jelikož bez velkého technického průkazu to nešlo. Žalobkyně opětovně zopakovala, že darovací ani kupní smlouva nemusí být písemná a rovněž k jejich uzavření nejsou nutné úředně ověřené podpisy. Vedle toho žalobkyně opětovně uvedla, že v 8 denní lhůtě od darování vozidla se byla zeptat u prvoinstančního správního orgánu, jak je to s darovaným autem, které nemá hodnotu vyšší než 3.000,-Kč, přičemž tehdy jí úřednice sdělila, že je vše v pořádku, když se nejedná o cenné vozidlo. V této souvislosti žalobkyně podotkla, že

existuje 1 přímý svědek této události a 1 nepřímý svědek této události, jelikož ten žalobkyni daný den před prvoinstančním správním orgánem potkal a k jeho dotazu mu žalobkyně sdělila, že u prvoinstančního správního orgánu byla za účelem zjištění informací ohledně vozidla. K držení živnostenského oprávnění žalobkyně uvedla, že prvoinstančnímu správnímu orgánu doložila doklad z Finančního úřadu v Litvínově, který potvrzuje, že z podnikatelské činnosti nikdy daňové přiznání nepodávala a že měla příjmy pouze ze závislé činnosti. Dle žalobkyně její podnikatelská činnost nebyla zahájena a jednalo se pouze o administrativní nedostatky.

V reakci na skutečnosti uváděné žalobkyní v její replice původní žalovaný soudu zaslal podání ze dne 27. 7. 2011, v němž uvedl, že rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 6. 1. 2011, č. j. 1 T 109/2010 – 107, kterým byla žalobkyně zproštěna obžaloby, se týkal dávek pomoci v hmotné nouzi, jež byly žalobkyni vyplaceny v roce 2009. Navíc z výroku dotyčného rozsudku je zřejmé, že soud dospěl k závěru, že v obžalobě označený skutek není trestním činem a nikoliv, že by žalobkyně přijala dávky pomoci v hmotné nouzi oprávněně s poukazem, že v rozhodné době nebyla vlastníkem žádného majetku. V návaznosti na to pak původní žalovaný zdůraznil, že v nyní projednávaném případě je předmětem přezkumu rozhodnutí, jímž nebyl žalobkyni na základě její žádosti přiznán doplatek na bydlení z důvodu neuvedení veškerých skutečností týkajících se sociálních a majetkových poměrů – v daném případě neuvedení vlastnictví motorového vozidla. Podle ust. § 49 zákona o pomoci v hm. nouzi je přitom žadatel povinen osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, jinak může být žádost zamítnuta. Pokud by žalobkyně rozhodnou skutečnost uvedla, tak z toho nelze usuzovat, že by jí dotyčná dávka pomoci v hmotné nouzi nebyla přiznána, neboť podle ust. § 14 odst. 2 téhož zákona platí, že prodej nebo jiné využití majetku příslušný správní orgán pomoci v hmotné nouzi nevyžaduje v případech, kdy je zřejmé, že jeho prodej nebo jeho jiné využití by nebyly úměrné zisku z něj plynoucího nebo pokud to nelze po osobě spravedlivě požadovat. Z tohoto důvodu původní žalovaný i přes rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 6. 1. 2011, č. j. 1 T 109/2010 – 107, setrvává na názoru, že žalobou napadené rozhodnutí i jemu předcházející rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť původní žalovaný se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřil a žalobkyně výslovně souhlasila s vyřízením věci bez jednání, pokud soud ve věci uzná za vhodné rozhodnout bez výsledku svědků, které žalobkyně blíže nespecifikovala, přičemž soud ve věci neshledal potřebu provádět výsledky svědků.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s. ř. s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanovení § 71 odst. 1 písm. c) a d) a odst. 2 věty druhé a třetí a ustanovení § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí, jak stanovuje ustanovení § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému stanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci ovšem zjištěny nebyly.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že předmětná žaloba není důvodná.

Předně se soud zabýval námitkami žalobkyně o chybně zjištěném skutkovém stavu, když se mělo vycházet ze skutkového stavu k datu podání žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi, popř. o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve správním řízení. K těmto námitkám soud předně uvádí, že žalobkyně neopodstatněně namítá, že v jejím případě se nevycházelo ze skutkového stavu k datu podání žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi, tj. k datu 18. 1. 2010. Z obsahu správního spisu, který soudu předložil původní žalovaný, v tomto směru zjevně vyplývá, že žalovaná strana v rámci své rozhodovací činnosti vycházela ze skutkového stavu, jaký byl dán k datu podání žádosti žalobkyně o dávku pomoci v hmotné nouzi, tj. k datu 18. 1. 2010. Žalobkyně rovněž neopodstatněně namítá, že ze strany prvoinstančního správního orgánu i původního žalovaného byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, a to i přes pravomocný rozsudek Okresního soudu v Mostě ze dne 6. 1. 2011, č. j. 1 T 109/2010 – 107, jímž byla žalobkyně zproštěna obžaloby dle ust. § 226 písm. c) zákona č. 141/1961, trestní řád, ve znění pozdějších předpisů, pro přečin podvodu dle ust. § 209 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestní zákoník, ve znění pozdějších předpisů, pro neoprávněné pobírání dávek pomoci v hmotné nouzi v době od července do října 2009 v Litvínově. Tento trestní rozsudek, který si soud vyžádal ve stejnopise spolu s příslušným trestním spisem od Okresního soudu v Mostě, se totiž týkal dávek pomoci v hmotné nouzi, jež byly žalobkyni vyplaceny v roce 2009, zatímco v předmětném případě je předmětem přezkumu rozhodnutí žalované strany, jímž byla zamítnuta žádost žalobkyně ze dne 18. 1. 2010 o doplatek na bydlení. Navíc z výroku dotyčného trestního rozsudku, který nabyl právní moci dne 6. 1. 2011, je zřejmé, že Okresní soud v Mostě dospěl k závěru, že v obžalobě označený skutek není trestním činem a nikoliv, že by se žalobkyně v žalobním návrhu označeného skutku nedopustila a tedy, že by žalobkyně přijala dávky pomoci v hmotné nouzi oprávněně s poukazem na to, že v rozhodné době nebyla vlastníkem žádného majetku. Žalobkyně se měla dopustit podvodného jednání tím, že v době od července do října 2009 v Litvínově neoprávněně pobírala dávky pomoci v hmotné nouzi, kdy v prohlášení o majetkových a sociálních poměrech na Městském úřadu v Litvínově uvedla, že není vlastníkem žádného majetku, ačkoliv dle obžaloby v té době byla vlastníkem motorového vozidla tov. značky ŠKODA Favorit 136 L, rok výroby 1990, r. z. „X“.

V daném případě prvoinstanční správní orgán i původní žalovaný legitimně dospěli k závěru, že žalobkyně v době podání její žádosti ze dne 18. 1. 2010 o doplatek na bydlení byla vlastníkem motorového silničního vozidla, tov. značky ŠKODA Favorit 136 L, rok výroby 1990, r. z. „X“, přičemž tuto skutečnost žalobkyně neuvedla jako okolnost týkající se jejích majetkových a sociálních poměrů. Žalobkyně tak neučinila, přestože v tiskopise nazvaném „Prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech“ v rubrice označené pod písmenem „E“ pojednávající o seznamu movitého majetku byla výslovně uvedena kolonka o vlastnictví motorového vozidla, kterou žalobkyně nezaškrtila, a namísto toho žalobkyně zaškrtila kolonku, že žádný movitý majetek nevlastní. Žalobkyně tak neučinila ani poté, co byla dne 10. 2. 2010 výslovně poučena mj. o její povinnosti osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši a na její výplatu či oznámit změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku do 8 dnů. Vlastnictví výše specifikovaného motorového vozidla přitom Městský úřad v Litvínově, jakožto prvoinstanční správní orgán, zjistil v rámci své úřední činnosti dne 2. 4. 2010, kdy z registru motorových vozidel zjistil, že žalobkyně byla vlastníkem dotyčného motorového vozidla od 26. 3. 2008. Pro daný případ

přítom nemá žádnou relevanci to, zda žalobkyně toto motorové vozidlo získala darem či např. na základě kupní smlouvy, a zda o tomto převodu byla či nebyla uzavřena písemná smlouva. Naproti tomu pro daný případ má význam zjištění, že žalobkyně přestala být vlastnící dotyčného motorového vozidla až k 19. 4. 2010, kdy došlo k trvalému vyřazení dotyčného vozidla z evidence motorových vozidel. Tato skutečnost prokazatelně vyplývá z obsahu předloženého správního spisu, a to např. konkrétně z kopie tzv. velkého technického průkazu dotyčného motorového vozidla, které koresponduje výpovědi F. H., jež byla poskytnuta Policii ČR – Obvodní oddělení Litvínov, dne 7. 6. 2010. V rámci této výpovědi sice vyplynulo, že žalobkyně F. H., nar. „X“, dotyčné vozidlo předala do užívání na jaře roku 2009 včetně klíčů a dokladů od vozidla, a to oproti jí poskytnuté finanční částce ve výši 2.000,-Kč či 2.500,-Kč, nicméně tímto úkonem, kdy soud se shoduje se žalobkyní, že se nemuselo jednat o písemně uzavřenou smlouvu popř. opatřenou úředně ověřenými podpisy, nedošlo k převodu jejího vlastnického práva k dotyčnému vozidlu na F. H., když ten se stal od jara 2009 do konce roku 2009 či začátku roku 2010 „pouhým“ oprávněným držitelem tohoto vozidla ve smyslu ust. § 129 odst. 1 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů. F. H. totiž v rámci své výpovědi poskytnuté Policii ČR – Obvodní oddělení Litvínov, dne 7. 6. 2010 uvedl, že se s žalobkyní dohodl, že vozidlo bude užívat až do té doby, dokud vozidlo nenechá ekologicky zlikvidovat, s tím, že poté žalobkyni vrátí doklady, aby mohla vozidlo odhlásit, když nebyli domluveni, že vozidlo přeregistrují na jeho osobu. V rámci této výpovědi F. H. kategoricky popřel, že by k vozidlu byla uzavřena kupní smlouva v písemné podobě, když přenechání vozidla do jeho užívání bylo se žalobkyní sjednáno ústně. Vedle toho F. H. v rámci výše specifikované výpovědi uvedl, že po převzetí vozidla do užívání, měl problém projít technickou prohlídkou s vozidlem, přičemž ani měsíc po technické prohlídce, kterou úspěšně prošel, dotyčné vozidlo odstavil pro defekt na kole a snažil se s žalobkyní domluvit na tom, kdo nechá vozidlo ekologicky zlikvidovat. Žalobkyně přitom trvala na tom, že si likvidaci vozidla zařídí sama s tím, že jí má F. H. přinést doklady od vozidla a registrační značky, což F. H. na konci roku 2009 či začátku roku 2010 učinil. Po zevrubném prostudování obsahu správního spisu má soud za to, že žalobkyně ve správním řízení prokazatelně nedoložila, že vlastnictví k dotyčnému vozidlu bylo převedeno v době rozhodné na jinou osobu, a to F. H., neboť doklady, jimiž žalobkyně argumentovala, nebyly oproti zjištěním prvoinstančního správního orgánu průkazné. Tomuto závěru soudu ostatně odpovídá i rozsudek Okresního soudu v Mostě, ze dne 6. 1. 2011, č. j. 1 T 109/2010 – 107, u něhož platí presumpce správnosti, jímž sice žalobkyně byla zproštěna obžaloby, a to pro závěr soudu, že v obžalobě označený skutek sice není trestním činem, z čehož vyplývá, že v době od července do října 2009 žalobkyně byla vlastníkem motorového vozidla tov. značky ŠKODA Favorit 136 L, rok výroby 1990, r. z. „X“.

Vzhledem k výše uvedeným skutečnostem zjištěným ve správním řízení a závěrům Okresního soudu v Mostě obsažených v jeho pravomocném rozsudku ze dne 6. 1. 2011, č. j. 1 T 109/2010 – 107, soud uzavírá, že žalobkyně nedůvodně namítá, že v době podání žádosti nebyla majitelkou dotyčného vozidla. Z tohoto důvodu se soud neztotožnil s argumentací žalobkyně, že evidování dotyčného vozidla v jejím vlastnictví ze strany správních orgánů představoval pouze administrativní nedostatek, s tím, že toto evidování neměla žalobkyně povinnost oznámit prvoinstančnímu správnímu orgánu v rámci správního řízení o její žádosti o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení. Dále soud uvádí, že žalobkyně zůstala u ničím nepodloženého tvrzení, že nabytí vlastnictví dotyčného vozidla prvoinstančnímu správnímu orgánu nahlásila do 8 dnů, když ze správního spisu žádná taková

skutečnost nevyplývá. V této souvislosti nelze nezmínit, že žalobkyně získala dotyčné vozidlo darem již dne 26. 3. 2008, zatímco předmětné správní řízení bylo zahájeno na základě žádosti žalobkyně o dávku pomoci v hmotné nouzi – doplatek na bydlení ze dne 18. 1. 2010, z čehož je zřejmé, že žalobkyně již dle svého tvrzení nesplnila v předmětném správním řízení svoji oznamovací povinnost ohledně svých majetkových poměrů, která ji pro dané správní řízení tížila samostatně a nezávisle na případných jejích předchozích úkonech. Oznamovací povinnosti se v daném případě nemohla žalobkyně zbavit ani poukazem na to, že po nabytí dotyčného vozidla darem si u prvoinstančního správního orgánu zjišťovala postup při současném uplatnění dávek pomoci v hmotné nouzi s tím, že příslušnou úřednicí byla ujištěna, že se nejedná o cenné vozidlo, a proto s ním nebude mít komplikace. Žalobkyni i přes toto případné ujištění ze strany prvoinstančního správního orgánu tížila oznamovací povinnost, jak soud rozvede níže.

Dále soud uvádí, dle obsahu správního spisu vyplývá, že prvoinstanční správní orgán dne 31. 5. 2010 v rámci své úřední činnosti zjistil, že žalobkyně vlastní živnostenské oprávnění na ohlašovací řemeslnou živnost s předmětem podnikání – hostinská činnost, které jí vzniklo dne 1. 11. 1993, a to s platností na dobu neurčitou, s tím, že provozování živnosti bylo přerušeno od 30. 10. 2000 do 31. 12. 2001. Tuto skutečnost přitom žalobkyně rovněž neuvedla ve správním řízení pro účely posouzení nároku na dávku pomoci v hmotné nouzi. Oznamovací povinnost v tomto směru ovšem žalobkyni tížila i bez ohledu na to, že dle svého tvrzení za celou dobu vlastnění živnostenského oprávnění nepodnikala a nepodávala daňová přiznání z této živnostenské činnosti. Nesplnění této oznamovací povinnosti soud proto nevyhodnotil jako administrativní pochybení ze strany žalobkyně.

Žalobkyně by měla vzít v potaz skutečnost, že dle ust. § 49 odst. 1 zákona o pomoci v hm. nouzi jsou žadatel o dávku, příjemce i společně posuzované osoby povinni mj. osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu. Podle ust. § 49 odst. 5 zákona o pomoci v hm. nouzi pak platí, že nesplní-li osoba uvedená v [odstavcích 1 až 4](#) ve lhůtě stanovené příslušným orgánem povinnosti uvedené v [odstavcích 1 až 4](#), může být po předchozím upozornění žádost o dávku zamítnuta, výplata dávky zastavena, nebo dávka odejmuta.

Z ust. § 49 zákona o pomoci v hm. nouzi tedy vyplývá, že žalobkyně jakožto žadatelka byla povinna osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, jinak mohla být její žádost zamítnuta. Pokud by žalobkyně obě rozhodné skutečnosti uvedla (vlastnictví motorového vozidla a živnostenského oprávnění), tak z toho nelze usuzovat, že by jí dotyčná dávka pomoci v hmotné nouzi nebyla přiznána, neboť podle ust. § 14 odst. 2 téhož zákona platí, že prodej nebo jiné využití majetku popř. práva příslušný správní orgán pomoci v hmotné nouzi nevyžaduje v případech, kdy je zřejmé, že jeho prodej nebo jeho jiné využití by nebyly úměrné zisku z něj plynoucího nebo pokud to nelze po osobě spravedlivě požadovat.

Pro úplnost soud uvádí, že žalobkyně setrvala u ničím nepodloženého tvrzení, že ve správním řízení čelila diskriminaci, ponižování, urážkám, výsměchu a arogantnímu chování úřednic prvoinstančního správního orgánu. Žádné takovéto skutečnosti z obsahu správního spisu nevyplývají, přičemž žalobkyni nic nebránilo v tom, aby na případné nepřístojné chování úřednic podala kvalifikovanou stížnost, kterou by se domáhala zjednání nápravy a jejíž uplatnění by bylo řádně zaznamenáno v příslušném správním spise.

S ohledem na shora uvedené skutečnosti byl soud nucen dospět k závěru, že žaloba není důvodná, když prvoinstanční správní orgán ani původní žalovaný nerozhodli v rozporu se zákonem o pomoci v hmotné nouzi, a proto soud žalobu ve výroku rozsudku ad I. podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Současně soud podle ust. § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve výroku ad II. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, když žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náhrada nákladů řízení nepřísluší.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 31. října 2013

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D. v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová